

Ik ben Serah Liora

De stem van het Licht in een vergeten tijd

M. Rùnar

Ik ben Serah Liora

Eerste druk 2025© M. Rùnar

©M. Rùnar 2025

All Rights Reserved

Oorspronkelijke titel: *Ik ben Serah Liora*

ISBN: 978946520739197

‘En de ziel zal zich herinneren wat het lichaam
vergeten was.’

—M.R.

Voorwoord

Dit boek is niet uit mijn hoofd gekomen, maar uit mijn hart. Het voelde alsof de ziel van Serah me riep — vanuit een andere tijd, of misschien vanuit alle tijden tegelijk. Wat je gaat lezen is geen fictie in de traditionele zin van het woord. Het is herinnering. Een verhaal dat zich aandiende vanuit de stilte, uit een plek ouder dan woorden. Sommige scènes ontstonden intuïtief, andere droegen een diep innerlijk weten. En telkens voelde ik: dit is niet verzonnen — dit is doorgegeven.

Serahs reis is misschien uniek in vorm, maar universeel in ziel. Het gaat over trouw zijn aan jezelf, aan iets dat groter is dan jij. Over luisteren naar wat zacht roept, en weten dat je niet gek bent als je iets herkent wat je nooit eerder hebt geleerd.

Dank je wel dat je dit boek in handen houdt. Misschien houdt het jou ook een spiegel voor. Misschien herinnert het je aan wie jij werkelijk bent.

Maelis Rùnar

De ziel kent geen tijd. Ze herinnert zich alles wat ooit licht was. — M.R.

Inleiding:

Dit boek maakt deel uit van een zielenreis. Een serie van acht verhalen, ogenschijnlijk los van elkaar, maar verbonden door een oorsprong: Iloméa.

Zij is een ziel van sterrenlicht. Haar reis begon in de Bron en leidde via sterrenwerelden naar de aarde.

In elk leven raakt zij iets aan — een weten, een heling, een herinnering.

Soms in vreugde, soms in pijn.

Ze komt telkens opnieuw. Als Serah. Als Nimué. Als Amadah. Als Bael. Als Karl. Als Tom. En uiteindelijk als ik: Maela, een vrouw in dit leven, die zich herinnert en deelt. De stem van deze mensen die zich niet konden uiten. Niet mochten spreken.

En niet mochten zijn.

Met als overkoepeld boek: De terugkeer van Iloméa.

Elk boek in deze reeks is een facet van een ziel. Jouw ziel herkent misschien iets in haar reis. Want wij zijn nooit alleen in ons ontwaken.

Serah Liora is het eerste deel.

Hoofdstuk 1 — De Roep

Er was geen tijd. Geen begin. Geen einde. Alleen het licht. Zacht, stromend, allesomvattend. Een veld van zijn waarin niets ontbrak, en niets verlangde.

Ze was geen 'zij', toen. Ze was een toon, een trilling in het hart van de Bron. Een vonk van weten, gedragen in het eeuwige witgoud dat pulseerde als adem — in en uit, zonder grens.

Tot...

Er iets bewoog.

Een fluistering. Geen stem, geen bevel. Eerder een herinnering aan iets wat nog moest ontstaan. Een zachte golf trok door het veld — En ze voelde het.

Een roepen.

Niet luid. Maar onmiskenbaar. Alsof ergens in de verte een wereld begon te dromen. Een plek waar het licht niet meer vanzelfsprekend was, waar de sterren hun kennis zouden moeten dragen in vormen. Waar eenheid zich moest laten splitsen om begrepen te worden.

Ze keek — of misschien herinnerde ze zich hoe het was om te kijken — en zag hoe sommige zielen zich begonnen los te maken uit het veld.

De eerste lichting. Ze noemden het Lemurië. Een wereld van water en weten, zachte bergen en diepe klanken. Zielen als zij, maar al gevormd, straalden in lichamen van licht. Ze zongen met de aarde, ademden met de maan.

En later... kwam Atlantis. Strakker, helderder, vuriger. Het weten werd wil, het voelen werd richting.

Een andere trilling dan Lemurië — een poging om het licht te beheersen in plaats van ermee te dansen.

Ze keek. En iets in haar begon te bewegen. Een trilling die niet van angst was, maar van verlangen. Om deel te worden. Om het mysterie te leven, niet alleen te dragen.

En daar, in het zachte breekpunt tussen alles en iets, begon haar reis.

Hoofdstuk 2 — De Reis Vooraf

Voor ze de roep van de aarde hoorde, voor de scheuring, voor het vergeten — was er een reis.

Geen reis in afstand, maar in bewustzijn.

Ze had zich al eens losgemaakt uit de Bron. Niet om te vergeten, maar om te verkennen.

Sirius was de eerste. Helder. Zuiver. Wijs. Een wereld van kristalheldere klanken en blauw-wit licht. Daar leerde ze het spreken van de sterren, de wiskunde van liefde, en de taal van energie die vorm geeft zonder vast te houden.

Daar waren zij die lesgeven met een blik, die zongen wat ze niet konden zeggen. Zij hoorde erbij — en toch was ze onderweg.

Later kwam Andromeda. Ruimer. Vrijer. Een veld van zachte stromingen, waar niets afgerond hoefde te zijn. Daar werd ze dans — geen lichaam, maar beweging. Ze leerde vertrouwen op het niet-weten, het luisteren naar wat vóór de gedachte komt.

Andromeda opende haar hart — niet als een instrument, maar als een universum op zich.

En toen... Arcturus. Diep. Stil. Krachtig. Daar leerde ze het dragen. Daar voelde ze voor het eerst hoe licht ook verantwoordelijkheid kan zijn. Hoe zuiverheid standhoudt, zelfs wanneer de wereld rimpelt.

In Arcturus leerde ze helen. Niet door te doen, maar door te zijn.

Ze keek terug op al die reizen als fragmenten van wie ze nu geworden was. Ze was gevormd, maar niet gesloten. Rijp, maar nog niet gevallen.

En terwijl ze uitkeek over de werelden die haar gedragen hadden, voelde ze het:

Een nieuwe roep. Een planeet in wording. Een aarde die zou vergeten. En haar nodig had om zich te herinneren.

De sterren zwegen. Maar zij wist: haar reis was nog niet ten einde.

Hoofdstuk 3 — De Ander

Ze had het niet verwacht. Niet hier, niet nu.

De roep naar aarde was al voelbaar geworden — de zwaarte, de roering, het verlangen naar vorm. Maar wat haar nu raakte, was geen roep van buiten. Het kwam van binnen.

Een trilling die zichzelf niet kende. Alsof iets zich uit haar losmaakte, maar niet verdween.

Geen verlies, geen breuk. Maar een verdeling.

En daar, in dat moment zonder tijd, zag ze hem.

Niet met ogen. Maar met het diepst van haar wezen. Een vonk die háár was, maar ook zijn eigen vuur. Zijn licht raakte het hare niet aan — het zong ernaast. Twee tonen uit een lied. Twee harten, gescheiden in ruimte, maar verbonden in bestemming.

Ze wist het meteen: dit was de Ander.

Hij zou een ander pad kiezen. Misschien eerder dalen. Misschien later ontwaken. Misschien haar vergeten.

Maar zij zou hem herkennen. Altijd. Door een blik, een aanraking, een stilte die meer zei dan woorden. Niet om samen te zijn. Maar om elkaar te spiegelen, te helen, te herinneren.

Ze voelde hoe hun wegen zich begonnen te spreiden — als aderen in het licht. Zacht, onvermijdelijk.

En ze sprak — zonder stem, zonder taal — een belofte.

“We zullen elkaar zoeken. In elk leven, in elke tijd. Jij, die ik ben. En ik, die jou ben.”

Een laatste aanraking — geen hand, maar ziel op ziel. En toen verdween hij uit haar veld.

Niet uit haar hart. Nooit uit haar hart.

Hoofdstuk 4 — De Handen van Licht

Ze zweefde tussen werelden. De roep van de aarde werd sterker, maar nog was ze niet vertrokken.

Ze rustte in het tussenveld — een zachte, heldere ruimte waar sterren fluisterden en herinneringen als gouden stof langs haar heen dwarrelden.

Daar bewoog ze haar handen. Langzaam, alsof ze iets aanraakte wat niet gezien kon worden.

En ze gloeiden.

Zacht eerst, dan dieper — een warm licht dat uit haar vingers vloeide als vloeibare herinnering.

Ze kende dit. Niet van een leven. Maar van vele.

In Arcturus had ze geleerd om te helen door aanwezig te zijn. Daar waren geen pleisters, geen medicijnen. Alleen trilling. Stilte. Een open hart, en handen die het dragen konden.

In Sirius hadden haar handen energiepatronen gelezen en herschreven. Ze activeerden vergeten velden in anderen, alsof ze deuren openden die zachtjes piepend weer licht toelieten.

En in Andromeda... daar leerden haar handen te luisteren. Niet naar het lichaam, maar naar de blauwdruk erachter — het zielenlicht dat aan alles voorafgaat. Ze hoefde niets te sturen, niets te veranderen. Alleen getuige zijn van wat zich wilde herinneren. Nu, in dit veld tussen sterren en aarde, bekeek ze haar handen opnieuw.

“Wat neem ik mee?” “Wat mag blijven?”

Ze wist: op aarde zouden haar handen misschien vergeten wat ze konden. Misschien zouden ze trillen van angst, aarzelen, twijfelen.

Maar diep vanbinnen, diep onder huid en bot, bleef dit licht bewaard.

Een weten dat met geen naam te vangen is. Een aanraking die de ziel herkent. Een stilte waarin wonden smelten.

Ze sloot haar ogen — en voelde het opnieuw:

“Ik ben hier om te herinneren. En mijn handen zullen spreken wanneer woorden niet meer reiken.”

Hoofdstuk 5 — De Raad van Licht

Ze stond aan de rand. Niet van een afgrond, maar van een begin.

Voor haar lag het pad naar aarde — omsluierd, traag draaiend in dicht licht.

Achter haar trilden de sterren nog in haar huid.

Ze was niet alleen. Aan haar zijde verschenen de Gidsen van haar Ziel. Eén kende ze al sinds Arcturus — een hoge, rustige aanwezigheid, met ogen als dieptes van stilte. Een ander straalde zilverwit, als een Siriuswezen — speels en scherp tegelijk. Ze kwamen niet om te sturen, maar om te herinneren:

“Wij zullen naast je staan. Ook als je ons niet meer ziet. Wij zijn het ritselen in de bladeren, het fluisteren in je dromen.”

Ze knikte. Er was nog iets. Ze voelde het naderen.

Vanuit een hoge trilling — als een veld van gouden adem — verscheen de Galactische Raad van Licht. Zij waren geen wezens, maar velden van bewustzijn. Sommigen lichtbollen, anderen mensvormig, allen stralend in hun eigen toon.

In het midden zweefde een lichttafel. Geen papier, maar levende trilling. Daarop verschenen de zielscontracten.

Eén voor haarzelf: “Ik daal af om Licht te brengen in herinnering. Ik stem toe het vergeten te betreden, en te ontwaken vanuit binnenuit.”

Dan: contracten met anderen. Zielen die haar zouden aanraken, wakker maken, uitdagen, spiegelen. Eén ervan trilde anders — diep, bekend. De Ander. Hij zou haar spiegelen — niet om haar compleet te maken, maar om haar volledig zichzelf te laten worden. Ook anderen tekenden: een wijze vrouw met ogen als maanlicht, een kind dat haar zal herinneren, een man die haar zal verlaten en zo haar kracht zal wekken.

Ze tekende. Met licht. Met hart. Met ziel. En toen voelde ze het. Haar sterrenouders. Zij kwamen niet vanuit vorm, maar als een omhullend veld van thuiskomen. Zij zeiden niets, maar ze voelde zich opnieuw gedragen zoals vóór alle reizen. Hun liefde ging met haar mee — in haar celgeheugen, in haar zachte blik, in de manier waarop ze mensen zou aanraken, ook als ze het zelf niet meer wist. Ze omarmde hen, zonder armen, alleen via herinnering.

“Wij blijven. In jou. Jij zult vergeten, maar wij zullen herinneren voor jou. En wanneer het tijd is, zul je onze stemmen horen. In je kunst. In je dromen. In het stille weten dat jij nooit bent gevallen.” En toen... zakte het licht. En begon de afdaling.

Hoofdstuk 6 — De Afdaling

Het veld trilde. Zacht. Goud. Ademend.

De Raad was verdwenen, de contracten verzegeld.

Haar gidsen stonden stil — niet als wachters, maar als getuigen.

En toen kwamen zij.

Haar sterrenkind-ouders, niet in vorm, maar als een omhullende aanwezigheid.

Zij droegen geen gezichten, alleen herkenning.

Ze hielden haar vast zoals alleen licht dat kan — zonder aanraking, maar met alles wat bestaat.

“Je zult vergeten,” fluisterden ze zonder stem, “maar je bent nooit alleen.”

En toen, vlak voor het loslaten, gaven ze haar een naam.

Niet in klank, maar in licht. Niet om te dragen, maar om te zijn.

Iloméa.

Ze voelde het door zich heengaan. Als een herinnering aan zichzelf. Als een belofte. Als een bedding voor alles wat komen zou.

Ze zou die naam vergeten op aarde. De wind zou hem meenemen uit haar geheugen, de wereld zou haar Serah noemen.

Maar diep vanbinnen, als het stil werd, zou ze de klank voelen trillen in haar borstkas, als een lichtstraal tussen huid en ziel.

Iloméa. Zij die het licht draagt, ook in het donker.

Ze keek nog een keer om. Naar haar gidsen. Naar het veld van sterren dat haar had gevormd. Naar de *Ander*, die al onderweg was.

En toen... liet ze zich vallen. Zacht. Diep. In vertrouwen.

Het licht werd trager. Zwaarder. Voller.

Haar ziel wikkelde zich in herinnering, in het trillen van zielscontracten, in de gloed van haar handen.

Tot zelfs dat verdween. En alleen de aarde overbleef. Ademend. Wachtend.

En een kind, dat geboren zou worden als Serah.